

El meu Rosell

El meu Rosell, el José Antonio Rosell Pujol, pertany a una època dura i estimulante. Érem joves i contrarestàvem bonament el franquisme. Recordo la corpulència física, un pèl fatxada del Rosell, sobretot quan exercia de teatrero TOAR, la meua bèstia negra des de les pàgines de *La Hoja del Lunes* amb el pseudònim Coturno. ¡Temps aquells! Després, amb L'Esquella-Teatre, el José Antonio Rosell, regidor de Cultura a la Paeria, va tenir la gallardia agosarada de deixar-nos programar el teatre de la Festa Major de 1975, fent que Els Joglars d'Àlies Serrallonga, els Comediants de *Catacroc* i Esperpento de Sevilla sacsegessin aquell maig. Amb la Transició, el vaig patir com director a LA MAÑANA quan

MARCEL·LÍ BORRELL

un servidor encara anava a la redacció del diari al carrer Sant Anastasi a escriure les meves cròniques de cinema i teatre. Recordo que a l'igual que l'Emilio Rey, el Rosell llegia les cròniques i me les criticava apassionadament. Mai vam estar d'acord pel que fa a la funció social del teatre. Amb el cinema, el tenia sota control recordant-li el seu brevíssim protagonisme a 'La fiel infanteria': el mataven als cinc minuts de la pel·li. Per cert, Rosell, he llegit que t'has mort. Bajanades. Et veig regirant els prestatges del MNAC de la plaça Catalunya barcelonina buscant no sé quin devedé del teu estimat Thomas Mitchell. Encara em fan mal les costelles per la teua abraçada.